

ספרי' – אוצר הספרים – לויבאוויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

שניאורסאהן

מליובאוויטש

נח

מתורגם ומעובד לפי השיחות של לקוטי שיחות חלק ב

(תרגום חפשי)

יוצא לאור על ידי
"מכון לוי יצחק"
כפר חב"ד ב'

שנת חמשת אלפים שבע מאות שישים ותשע לבריאה

לעילוי נשמת

הרה"ת ר' רחמים ב"ר יואב ע"ה

אנטיאן

נפטר בדמי ימיו - בליל שמע"צ ה'תשס"ב

ת. נ. צ. ב. ה.

הכתובת להשיג השיחות באינטרנט:
<http://www.torah4blind.org>

להביא את 770 הביתה!

כל מי שהיה ב-770 אי פעם, זוכר בודאי את שלל

הקובצים והעלונים המחולקים בכל ליל שבת קודש

כעת ניתן להשיג את חלקם ברשת האינטרנט, אצלך בבית!

קבצים גרפיים וקבצי טקסט:

דבר מלכות: שיחות כ"ק אד"ש מה"מ מהשנים תנש"א-תשנ"ב.

יחי המלך: קונטרס שבועי, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.

המעשה הוא העיקר: לקט הוראות למעשה בפועל משיחות כ"ק אד"ש מה"מ (החל משנת תשמ"ח).

שיחות הגאולה: גיליון שבועי של ימות המשיח, בהוצאת "האגודה למען הגאולה האמיתית והשלימה".

מעייני חיי: גיליון שבועי לילדים, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.

האמונה הטהורה: גיליון שבועי בעניני אחרית הימים.

קבצים גרפיים בלבד:

לקוטי שיחות: שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ היו"ל לקראת כל שבת ב-770,

על-ידי "ועד להפצת שיחות".

חדש לקוטי שיחות (מתורגם): שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ הנדפס בספרי

לקוטי שיחות, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.

להקהיל קהילות: גיליון שבועי מתורתו של משיח בעניני הקהלות קהילות בשבת,

בהוצאת צא"ח העולמית, ניו-יורק.

קבצי טקסט בלבד:

פנימיות: ירחון לבני הישיבות, בהוצאת מרכז את"ה בארץ הקודש.

ליקוט ניגונים: שתי חוברות על הניגונים שניגן וביאר כ"ק אד"ש מה"מ, בהוצאת קה"ת (תשנ"ב).

דרך הישרה: (אידיש) קונטרס מיוחד לילדים, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.

לעבן מיט דער צייט: (אידיש) קטעים לפרשת השבוע מתוך הספר, בהוצאת ישיבת

"אהלי תורה", ניו-יורק.

דבר תורה: (אידיש) דף שבועי לילדים, היו"ל על-ידי מוסד חינוך "אהלי תורה", ניו-יורק.

כמו-כן ניתן להוריד באתר את "קונטרס בית רבינו שבכבל"

ושיחת ש"פ שופטים התנש"א

מדור מיוחד לספרים וחוברות באנגלית בעניני גאולה ומשיח!

האתר מנוהל ע"י הרה"ת ר' יוסף-יצחק הלוי שגלוב

וכתובתו: <http://www.moshiach.net/blind>

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

א. "שנת המבול אינה עולה מן המניין"

על הפסוק¹, "ונח בן שש מאות שנה והמבול היה מים על הארץ", נאמר במדרש², ש"שנת המבול אינה עולה מן המניין". כלומר, כדברי המפרשים³, שנת המבול אינה נמנית בין "שנותיו של נח", כפי שרואים – "שהקדוש ברוך הוא⁴ מונה שנותיו של נח אינו מונה שנת המבול. שאתה מוצא שנה חי ט' מאות ונ' שנה ואחת עם שנת המבול, שכן הוא אומר ונח בן שש מאות שנה והמבול היה, משמע שהמבול היה לאחר שש מאות שנה, דכתיב⁵ ויהי באחת ושש מאות שנה... חרבו המים, וכתיב⁶ ויחי נח אחר המבול שלש מאות... וחמישים שנה", וכתיב⁷ ויהי כל ימי נח (אשר חי⁸) תשע מאות שנה וחמישים שנה, והיה לו לומר תשע מאות שנה וחמישים ואחת שנה אלמלא שאין שנת המבול עולה למנין שנותיו", והסיבה לכך היא, "ולפי שהיתה שנת צרה לא עלתה לו שנת המבול למנין שנותיו". כבר הוסבר פעמים רבות⁹, שמכך שרש"י מתבטא במספר מקומות בפירושו על התורה¹⁰

במילים, "לא ידעתי" וכדומה, מובן, שבכל מקום שיש קושי בפשוטו של מקרא, הרי הוא מתורץ בפירוש רש"י. ובמקום שאין רש"י מפרש, או אינו אומר, "לא ידעתי" וכדומה, הענין מובן מאליו מן הפסוק עצמו או מפסוקים או פירושי רש"י הקודמים לפסוק זה.

לפי זה יש להבין: העובדה שסיכום שנותיו של נח בפסוק אינה תואמת למספר כל שנותיו לפני ואחרי המבול – שבגללה הכרחי לומר ש"שנת המבול אינה עולה מן המניין" – היא סתירה בולטת בפשט הפסוקים¹¹, ומדוע אין רש"י מתרץ אותה בפירושו על התורה?

אין לומר, שדעתו של רש"י היא שבפשטות "שנת המבול אינה עולה מן המניין"¹². להיפך, זהו חידוש מפתיע ורש"י צריך היה לאומרו בפירוש. ובמיוחד כאשר בחישוב המפורט נחשבת שנת המבול בתורה במנין השנים, כאמור לעיל: בתחילה נאמר¹³ שהמבול התחיל "בשנת שש מאות שנה לחיי נח", ולאחר מכן נאמר, "באחת ושש מאות שנה... חרבו המים".

(11) דוחק גדול לפרש מ"ש, "אחר המבול" – אחר תחלת המבול (ע"ד הפירוש שהובא באבן עזרא (פרשתנו י, כא) עה"פ יא, ז), "שנתיים אחר המבול", או אחר מ' יום שהיה המבול (פרשתנו ז, יז. וראה לקו"ש שבהערה הבאה) – כי בפשטות, ויחי נח אחר המבול" כאן היינו חייז לא בתיבה. עכ"פ בסמיכות להציווי בתחלת הסיפור: צא מן התיבה. (12) ואף שפירש רש"י (פרשתנו ה, כב), "שלא שמשו המולות", (כל ימות המבול), מ"מ [נוסף על המבואר במ"א (לקו"ש ח"י ע' 21) ע"ד הפשט אין הכוונה בזה לכל שנת המבול (וראה יריעות שלמה (מהרש"ל) לפרש"י שם), הרי גם אם כוונתו לכל השנה] אינו מובן מדוע לא תהא שנה זו נמנית לשנותיו של נח, ובפרט שבכתוב מפורש (כפנים) ששנה זו נמנית לו. (13) פרשתנו ז, יא.

והמבול „היה“ – בלשון עבר) שכאשר היה נח „בן שש מאות שנה“ כבר היה המבול לפניו כן.

וכן בפסוק „ויהי באחת ושש מאות שנה... חרבו המים“ אין הכוונה לשש מאות ואחת שנים במלואם, אלא לתחילת השנה השש-מאות ואחת, כלומר, לאחר מעט יותר משש מאות שנה¹⁶.

אך כאשר מגיעים לסיכום שנותיו של נח, מונה התורה שנים שלמות, ואינה מונה חלק של שנה כשנה שלמה, ולכן יוצא שמספר שנותיו של נח הוא תשע מאות וחמישים שנה – שש מאות (ומעט יותר) עד לאחר המבול, ועוד שלוש מאות וחמישים שנה לאחר המבול.

ג. מניית שנת הולדת הדורות היא עם שארית מסויימת

אך, לכאורה, אין די בהסבר זה:

על הפסוק¹⁷ „כי לימים עוד שבעה...“ אומר רש"י: צא והשוב שנותיו של מתושלח ותמצא שהם כלים בשנת ת"ר שנה לחיי נח. חישוב זה הוא כדלהלן: מתושלח חי תשע מאות וששים ותשע שנים¹⁸, וכיוון שמתושלח היה בן מאה ושמונים ושבע שנים כשהוליד את למך¹⁹ ולמך היה בן מאה ושמונים ושנים כשהוליד את נח²⁰ – ובסך-הכל שלוש מאות וששים ותשע שנים – יוצא, ששנותיו של מתושלח (תשע מאות וששים ותשע שנים) .. כלים בשנת ת"ר לחיי נח, שהרי שש מאות

ב. „בשנת שש מאות“ = בתחילת השנה השש מאות

ניתן להסביר זאת כך:

נאמר בתורה¹³ „בשנת שש מאות שנה לחיי נח... נבקעו...“. המשמעות הפשוטה של „בשנת“ היא – בתוך, במהלך השנה. אפשר, אפוא, להסביר, שבמילים „בשנת שש מאות... נבקעו...“ הכוונה היא בתחילת השנה. כלומר, שבכניסה לשנת השש-מאות לחיי נח, בהיותו בן חמש מאות תשעים ותשע ועוד חלק קטן של שנה, התחיל המבול¹⁴.

וכיוון שהתורה מדייקת ואומר „בשנת שש מאות שנה...“ הרי הכרחי לומר, שגם המשמעות של „ונח בן שש מאות שנה והמבול היה מים על הארץ“ היא שהמבול ירד בהכנסו לשנת השש מאות¹⁵, או (כדיוק הניסוח –

14 ואין להקשות מפרש"י פרשתנו (י, כא) „בן ת"ק שנה ה' נח כשהתחיל להוליד והמבול ה' בשנת שש מאות שנה נמצא שהגדול בבניו ה' בן מאה שנה“ (וראה גם רש"י בראשית ה, לב, ו, ג) – כי אפ"ל ד „בן ת"ק שנה“ (בראשית ה, לב) היינו כשנכנס לשנת ת"ק שלו (כדלקמן במש"צ „ונח בן שש מאות“). ועוד ועיקר: מפרש"י בראשית שם („כדי שלא יהא יפת הגדול שבבניו ראוי לעונשין לפני המבול“) מוכרח, דכשהגיע המבול עדיין לא הגיע לעונשין, לבן מאה [ולשון רש"י בפרשתנו שם „בן מאה שנה“ (ועד"ז בבראשית ו' שם) עכצ"ל שהכוונה בשנת המאה שלו].

15 ובלאו הכי מוכרח לומר ש „בן .. שנה“ יכול להתפרש גם כשאין לו עדיין מספר זה של שנים שלימות* – ממ"ש (ורא ד, ז) וימשה בן שמונים שנה ג' בדברים אל פרעה – שהכוונה בזה היא שנכנס לשנת פ' שלו, כי משה מת בן מאה ועשרים שנה שלימות (וילך לא, ב וברש"י שם), ב' אדר לפני הכניסה לארץ (רש"י בשלח טו, לה), ונמצא, שביצי"מ (ט"ז ניסן – מ' שנה לפני"ו) ה' משה קצת יותר משמונים שנה שלימות. ומכיון שכל מכה (לבד מכת

בכורות) היתה „משמשת רביע חודש וג' חלקים ה' מעיד ומתרה בהם“ (רש"י וראא ז, כה), הרי בעמדו לפני פרעה קודם עשר המכות ה' בן ע"ט שלימות ופחות מחצי שנה.

16 ע"ד פירוש הגמרא – ר"ה י, ב.

17 ז, ד.

18 בראשית ה, כו.

19 שם, כה.

20 שם, כה.

* ועיין ה' ת"ת לאדה"ז פ"א ט"א בק"א (ק"רוב 1909).

לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל

נפטר בש"ק פ' נצבים, ז"ך אלול ה'תשס"ה

וזוגתו מרת טשארנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה סטראל

נפטרה בליל ה' טבת ה'תשס"ו

ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס ע"י בנם

הו"ח ר' שמואל זוגתו מרת מלכה שיינדל

ומשפחתם שיחיו סטראל

שנים ועוד שלוש מאות וששים ותשע שנים הן ביחד תשע מאות וששים ותשע שנים.

וכיוון שמתושלח מת לפני המבול, יוצא, שהכוונה של „בשנת ת"ר שנה לחיי נח... נבקעו...“ היא לאחור שנה כבר היה בן שש מאות שנה.

בפשטות ניתן היה לתרץ זאת: בציון הגיל שבו נאמר על כל אחד שהוליד את בנו אין הכוונה ליום שבו מלאו לו מספר שנים זה וזה, אלא הכוונה היא שהבן נולד לאחור שמלאו לאב מספר זה של שנים, במשך השנה שלאחר-מכן.

(כי אילולא כן יוצא, ששת ואנוש וכל ה„דורות“ שלאחריהם, שלגביהם נאמר „ויחי... שנה ויולד“, נולדו כולם בדיוק באותו יום שנולד אביהם, כלומר, כולם נולדו ביום הולדתו של אדם הראשון – בראש השנה!)

ולפי זה יוצא, שכיוון שסכום מאה שמונים ושבע השנים של מתושלח בהולידו את למך וסכום מאה שמונים ושתיים השנים של למך בהולידו את נח מחושבים, כל אחד מהם, עם שארית מסויימת, הרי ביחד עם השארית המעטה של שנת השש-מאות לחיי נח הם מצטברים לשנה שלמה, אשר משלימה את שנותיו של מתושלח.

אך עדיין אין מובן:

על חטא דור הפלגה אומר רש"י²¹ „אמרו אחת לאלף ותרגו שנים הרקיע מתמוטט כשם שעשה בימי המבול“. החישוב של „אלף ותרגו שנים“ הוא סיכום כל שנות ההולדת של הדורות המנויים מאדם ועד נח –

אך אם נסביר כדלעיל שסכום השנים כולל שאריות שאינן נימנות, יוצא, שבכל אחד

מעשרת הדורות יש שארית מסויימת של זמן – ימים, שבועות וחדשים – שאינה נמנית בסיכום הכללי של השנים. וסביר לומר שבמשך עשרת הדורות שהאריכו ימים הצטברה משאריות אלו יותר משנה אחת, לפחות, כך שבסך הכל יש לחשב יותר מאלף ותרגו שנים, אלא לפחות אלף ותרגו שנים.

ד. המנייה – לפי שנות אדם או לפי שנות עולם?

לכאורה, ניתן היה להסביר, שהסיכום הכללי של „אלף ותרגו שנים“ הוא משום ש„שנות האנשים מנויין למנין שנות עולם“, כדברי רש"י בפרשת כי תשא²². כלומר, מניית מספר שנות האנשים אינה לפי שנותיהם אלא לפי שנות עולם.

אך דחוק ביותר לומר שרש"י סובר כך בפרשתנו בלי לציין זאת במפורש, כי חידוש גדול הוא לפי פשוטו של מקרא²³, שכאשר מונה התורה את שנות חייו של אדם אחד אין היא מתכוונת לשנותיו באופן פרטי אלא לשנותיו של העולם!²⁴

ה. גיל האדם מוזכר בתורה בערך

ההסבר לכך הוא:

(22) ל, טו. וראה השקו"ט בזה באריכות במפרשי רש"י שם.

(23) ברא"ם תשא שם, ש,ממה שכתוב בשנת שש מאות שנה לחיי נח בחדש השני .. וכתוב ויהי באחת ושש מאות שנה בראשון באחד לחדש .. היא ראי' ששנות נח הן מתשרי, שאין סברא לומר שבר"ה נולד נח – אבל [נוסף על מ"ש בגו"א שם „דשמא נח נולד באלול“ (ורק „מן הגנורא דבפ"ק דר"ה יש ראי' דאמר התם שיום אחד בשנה חשוב שנה כו" – גו"א שם), הרי] ע"פ פשוטו של מקרא השנים שבכתובים אלו הן שנותיו של נח, אבל החדשים הם לפי סדרם בשנות עולם (פרש"י נח ז, יא).

(24) כמ"ש ברמב"ן ר"פ תשא.

שעד עתה לא הקפידו על זה (לפי שדרים בין הגוים²⁵), כולל גם הזהירות בנוגע להזמן דקידוש לבנה – שמצינו בזה חילוקי מנהגים: אחר ג' ימים למולד²⁶, אחר ז' ימים למולד²⁷, ובמוצאי שבת²⁸, „אם ליל מוצאי שבת הוא קודם י' בחודש . . אבל אם הוא אח"כ אין ממתניין עד מוצאי שבת, שמא יהיו ב' לילות או ג' או ד' עננים ולא יראו הלבנה ויעבור הזמן“²⁹, ובפרט במדינות שרגיל יותר שהשמים מכוסים בעננים, ובפרט בימות החורף³⁰ – ונהרא נהרא ופשטי', ובכל מקום ומקום לפי ענינו (ובמקום שיש שאלה וספק יעשו כהוראת רב מורה-הוראה שעל אתר).

ועוד ועיקר – קידוש לבנה מתוך כוונה מיוחדת למהר ולזרז ולפעול תיכף ומיד ביאת דוד מלכא משיחא, ע"י ההוספה בדרישה ובקשה על הגאולה, כסיום וחותם קידוש לבנה: „ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם אמן“.

(משיחות ש"פ נח, ד' מרחשון תשנ"ב)

(9) ראה מג"א שם סק"ד.

(10) ראה ט"ז שם סק"ג.

(11) שו"ע שם ס"ד. ובסידור אדה"ז „עפ"י הקבלה אין לקדש הלבנה עד אחר ז' ימים למולד“ (וראה בארוכה הגהות כ"ק אדנ"ע (בסידור תורה אור רמב, א"ב. ובסידור עם דא"ח שכא, א"ב). שער הכולל פל"ג ס"ב. וש"נ).

(12) שו"ע שם ס"ב.

(13) רמ"א שם.

(14) ראה הגהות כ"ק אדנ"ע ושער הכולל שם, שמטעם זה לא הי' הצ"צ מקפיד (בימות החורף) להמתין עד אחר ז' ימים. אבל פשוט שחילוק בזה כאם דרים במדינה (שכ"כ מ)חדשי החורף אינם מעוננים.

דורנו בחיים חיותו בעלמא דין, על אחת כמה וכמה לאחר שיעברו כמה עשיריות שנים, יותר מארבעים שנה ש"נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע".²

ועאכו"כ בשנה זו – ה'תשנ"ב – שהר"ת שלה (לאחרי ובהוספה לשנה שלפני, ה'תשנ"א, ה' תהא שנת נפלאות אראנו) ה' תהא שנת נפלאות בה", ו"נפלאות בכל", "בכל מכל כל" (בגמטריא "קבץ"), שכולל כל הענינים כולם (נוסף לכך שהאות ב' היא אות השימוש לכל הענינים), ולכל לראש ובעיקר ה"נפלאות" דהגאולה האמיתית והשלימה, "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות".⁵ . הרי בודאי ובודאי שכבר כלו כל הקיצין, וכבר עשו תשובה, ועכשיו אין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו!

* * *

כשעושים חשבון-צדק בסיומו של השבוע הראשון לעבודה בעולם בשנת ה'תשנ"ב, ה' תהא שנת נפלאות בה", ובאים למסקנא שאין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו – צריך הדבר להתבטא בתוספת זהירות והידור בקידוש לבנה, "שהם עתידים להתחדש כמותה", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י דוד מלכא משיחא, "דוד מלך ישראל חי וקיים".

ובפרטיות יותר:

לכל לראש – להזהר ולהשתדל יותר בקידוש לבנה, בכגדים חשובים ונאים, ברחוב וברוב עם הדרת מלך⁶, גם באותם מקומות

לפי הפשט, כאשר התורה מציינת שגילו של האדם הוא כך וכך – ולא בביטוי מיוחד כגון "בן מאה ועשרים שנה אנכי היום"²⁵ – הכוונה היא למספר השנים בערך – ייתכן שהגיל הוא מעט יותר מכך עד כחצי שנה, או פחות מכך עד כחצי שנה, כי בפשוטות הולכים לפי הרוב גם של השנה.

ולפי זה חלק עוד יותר החישוב של "אלף ותרנ"ו שנים"²⁶. כי ניתן לקבוע, לפי המציאות הרגילה, שהיו "דורות" שבהן היתה שארית עודפת על מספר השנים הכתוב בתורה, וכן היו "דורות" שבהם היתה חסרה תקופת זמן כל-שהיא להשלמת מספר השנים הנקוב בתורה, כך שבסיכום כללי מאזנים החלקים העודפים והחסרים אלו את אלו, והסכום משתווה למספר שנות עולם.²⁷

1. ציון גיל ה"דורות" הוא לצורך ידיעת שנות עולם

יש להסביר בכך ענין נוסף, אלא שאינו כל-כך בדרך הפשט. ותחילה יש להקדים: לכאורה, מדוע חשוב לציין בכל אחד מן ה"דורות" את גילו של האדם בהולדת בנו? בפשטות, הסיבה שהתורה מציינת זאת היא כדי שידעו מתי ארעו המאורעות המוזכרים בתורה.

ולפי זה, שמספר השנים הנזכר בקשר

להולדת הדורות הוא בעיקר כדי לאפשר את ידיעת המנין המדוייק לשנות העולם, ניתן לומר, שהמספר הנקוב בתורה כגילו של איש מסויים יכול לבטא בעצם מספרים שונים של שנים בהפרש של כמעט שנתיים: כמעט שנה שלמה לפני מלאת לו גיל זה, וכמעט שנה שלמה לאחר הגיעו לגיל זה. לדוגמא: בפסוק שהוזכר לעיל, "ויהי מתושלח שבע ושמונים שנה ומאת שנה" – יכול הגיל של מאה שמונים ושבע שנים לציין הן את תחילת השנה בה הוא נכנס לגיל קפ"ז (כלומר, קפ"ז שנים ועוד קצת), והן את סיום השנה שלאחר מלאת לו קפ"ז שנה (מעט פחות מקפ"ח שנה).

אמנם, לפי זה אי אפשר לדעת את הגיל המדוייק של איש מסויים בהולדת בנו, אך חישוב זה מועיל למטרה העיקרית: ניתן לדעת לפיו את מספר שנות העולם, כי הסיכום הכללי של כל מספרי השנים מתאים למנין שנות עולם, פחות או יותר בחלק מזערי של שנה.

2. ציון מנין שנות עולם לשם אמונה בידיעה ברורה

את הסיבה, בפנימיות הדברים, לכך שהתורה מדייקת בציון מנין שנות עולם ניתן להבין לאחר שיובנו תחילה דברי המדרש²⁸, שאחת ממעלותיהם של ישראל אשר מנה "עקילס" (גוי) כהסבר לרצונו להתגייר היא – "הקטן שבהם יודע... כמה יש משנברא העולם".

כיון שמעלותיהם של ישראל אשר נזכרו על ידי "עקילס" הביא אותם לידי רצון להתגייר, מובן, שאין הן מביעות את חכמתם הרבה של ישראל, אלא אלו מעלות הקשורות לדת ישראל.

(28) שמור"ר פ"ל, יב.

(25) וילך לא, ב. פרש"י שם.

(26) ועפ"ז יומתק עוד יותר הביאור דלעיל (סעיף ג) ב, שנותיו של מתושלח .. כלים בשנת ת"ר שנה להיי נח" – כי אפ"ל ששנותיו (תתקסט) לא היו שלימות אלא תתקסט ויותר ממחצה.

(27) ובפרט שמלשון רש"י הג"ל (סעיף ג) "צא וחשוב שנותיו כו" משמע, שלא נתקבץ עודף (או חסרון) יותר משנה [שלכן הסך-הכלל דמספרי שנות הולדת הדורות מתאים עם המנין לשנות עולם].

(2) תבוא כט, ג.

(3) ראה ב"ב טו, סע"ב ואילך.

(4) ראה חידושי חת"ס שם.

(5) מיכה ז, טו.

(6) נוסח ברכת קידוש לבנה (סנהדרין מב, א).

(7) ר"ה כה, א.

(8) פרטי הדינים דקידוש לבנה – ראה בטושו"ע או"ח סתכ"ו, ובנ"כ שם.

הוספה

בשורת הגאולה

מד.

והדגשה יתירה בכהנ"ל – בנוגע לחשבון-צדק בשבת פרשת נח בשנה זו:

ובהקדמה – שכיון שהעיד כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שכבר סיימו כל עניני העבודה, כולל גם צחצוח הכפתורים, ועומדים מוכנים („עמדו הכן כולכם“) לקבל פני משיח צדקנו, הרי, מסקנת החשבון-צדק (חשבון-צדק דייקא, חשבון אמיתי) שעושים בימינו אלו, היא, שתיכף ומיד ממש צריכה לבוא הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש!

ובפרטיות יותר:

גם כשידע איניש בנפשי מעמדו ומצבו שיש אצלו ענינים הצריכים תיקון, אין זה בסתירה ח"ו לעדותו של נשיא דורנו שכבר נשלמה העבודה ועומדים מוכנים לקבל פני משיח צדקנו, כי, העבודה דכללות בניי במשך כל הדורות שצריכה להיות בזמן הגלות כדי לבוא להשלימות דהגאולה (שתלוי) „במעשינו ועבודתינו (ד) כל זמן משך הגלות“ – נסתיימה ונשלמה, ואין ביאור והסבר כלל על עיכוב הגאולה, ולכן, גם אם חסר בעבודתו של הפרט במשך הזמן שמתעכבת הגאולה מאיזו סיבה שתהי, ה"ז ענין פרטי שבודאי צריך לתקנו ולהשלימו, אבל, אין זה גורע ח"ו בגמר ושלמות „מעשינו ועבודתינו“ דכלל ישראל שעומדים מוכנים להגאולה, וכיון שכן, גם התיקון והשלימות דהפרט היא בנקל יותר, ומתוך שמחה, בידעו שתיכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה.

. . . ואם הדברים אמורים בזמנו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא

(1) תניא רפליז.

שומע את האמת, אין זה דומה להתאמתות הדברים על-ידי ראייתם.

וזהו המעלה בכך ש, הקטן שבהם יודע .. כמה יש משנברא העולם – האמונה, ויסודה – האמונה בבריאת העולם, היא אצלו מתוך ידיעה ברורה, הוא יודע את הזמן המדוייק³¹ שבו ברא הקדוש-ברוך-הוא את העולם.

ולשם כך מפרטת התורה את מספרי שנות הדורות, כדי להביא לידיעתנו את מספר שנות העולם בדיוק.

(מומכתבי סיון תשמ"א)

(31) הביאור בזה – ראה לקו"ש ח"י ע' 185.

ההסבר לכך הוא:

האמונה בחידוש העולם, שהעולם הוא נברא, היא אחת מיסודות התורה, כדברי הרמב"ן²⁹: „כי הוא שורש האמונה ושאינו מאמין בזה וחושב שהעולם קדמון הוא כופר בעיקר ואין לו תורה כלל“. אך באמונה עצמה יש מספר דרגות: ייתכן שאדם מאמין באמונה שלמה אך חסרה לו הבהירות בה. אין בו אמונה מתוך ידיעה ברורה. כדברי חז"ל³⁰, „אינה דומה שמיעה לראיה“, שלמרות שהאדם בטוח שהוא

(29) ר"פ בראשית.

(30) ראה מכילתא יתרו יט, ט.

לזכות

כ"ק אדונונו מורנו זרבינו

מלך המשיח

ויהי"ר שע"י קיום הוראת

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח (בשיחת ב' ניסן ה'תשמ"ה)

להכריז יחי, יקויים הבטחתו הק',

שההכרזה תפעל ביאת דוד מלכא משיחא'

יחי אדונונו מורנו זרבינו מלך המשיח

לעולם ועד